

DÁVNÝ ŠÁTEK

ZASTAVILA. DÍVALA SE NA ZAHRADU zpoza skla auta a zmocnila se jí úlevná nehybnost. Směs smutku, lenosti a únavy. Výhled k horám a dál až k nekonečnu ji pokaždé omráčil.

Dušan s ní pochopitelně nejel, a tak ji nikdo nehonil. Mohla by takhle sedět navěky.

Telefon se rozdrnčel.

„Ahoj Dušinko,“ pozdravila ho dnes už podvanácté.

„Nechci tě rušit, mámo...“

Kdy jí vlastně začal takhle říkat? Už nevěděla. Možná ve chvíli, kdy se přestali milovat. Nebo mnohem dřív... Milují se. Jen si to zapomněli občas říct.

„Nerušíš.“

„Už tam jsi?“

„Právě jsem dorazila.“

„Tak to už jsem skoro klidný. Nikdy se toho strachu z aut nezbavím.“

„Chce to čas.“

„Snad. Ostatní už dorazili?“

„Ještě je brzo. Víš přece, že jsem tu chtěla být dřív.“

„Nebudeš se tam bát?“

„Jsem už velká holka.“

„Opatruj se mi tam.“

„Ty se opatruj,“ odpověděla důrazně. „Máš tam už Ráchel?“

„Před chvílí volala. Je tu za deset minut, neboj.“

Jenže se vůbec nebála. Byla šťastná, že může být sama.

Andrea si přitáhla k bradě tmavomodrý šátek s bílými puntíky. Potřebovala obejmout.

Přesně proto před pár dny vešla do Plečnickova kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. Aby ji objalo ticho, které člověka obklopí bez ohledu na to, jestli je věřící nebo ne. Některé věci jsou na světě rozdělovány spravedlivě. Třeba tichost a mír v Srdci Páně. Tichost a mír v synagoze, v mešitě. Tichost a mír v lese.

Konečně dokázala vystoupit z auta. Otevřela kufr a začala vytahovat věci. Pět kilo masa. Hlavně aby to stačilo, prolétlo jí hlavou a sevřela v kapse klíč od chalupy, který jí od dětství připadal obrovský jak od nebeské brány.

Bývaly časy, kdy ji maso děsilo, kdy byla příliš víla na hovězí zadní i přední, na vepřové kotlety, a natožpak na prasečí ocásky. Ty doby byly dávno pryč. Andrea nechápala, proč poslední dobou tolik vzpomíná. Jako by se vynořovala ze tmy.

Při pohledu na tolik kil masa se otřásla, i když už se dávno mrtvých zvířat neštítala a do řeznictví pana Kšány v Dlouhé chodila nakupovat vyloženě s oblibou. Protože ráda vařila, protože milovala Prahu a všechno to, co se s městem a jeho obyvateli poslední dobou dělo. Lidé se usmívali, mluvili spolu, meditovali, modlili, dost se zajímali, odkud pochází jídlo, které jedí, a pěstovali byliny.

„Všichni jsou tak milí, že je podezřívám z hromadného hulení marihuany,“ smála se její kamarádka Kateřina.

Začal věk Vodnáře. Tichost a mír. A v dále katastrofy. Pořád blíž

Andrey se však věk Vodnáře netýkal.

~~~

Před několika dny usedla v kostele Nejsvětějšího Srdce

Páně do jedné z lavic, sklopila oči ve snaze vzpomenout si na slova modlitbičky, která jí v dětství zachraňovala od strašidel i zlých duchů. „Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku,“ prosila. Na zemi pod sebou spatřila modrý šátek s bílými puntíky.

~~~

Chalupa voněla směsí vlhkosti, kamene, dřeva a věčnosti. Andrea si byla jistá, že už se tu sama bát nebude.

Mobil se rozdrnčel.

„Ráchel nejde.“

„Určitě dorazí, Dušinko.“

„Co když ne?“

„Znáš ji. Chodí pozdě.“

„Nemůžeš jí zavolat?“

„A proč jí nezavoláš sám?“

„Zavolej jí.“

Ledničku někdo nevymyl, možná na to zapoměla ona sama, když tu byla naposledy. Před rokem. S Dušanem se totiž těsně před odjezdem šíleně pohádali. Honil ji, potřeboval být v šest v Praze, protože večer ještě něco měl.

„Dobře, zavolám jí a pak ti napíšu,“ kapitulovala jako vždycky.

Voda v bojleru se ještě neohřála, vymývala lednici studenou. Maso může dát do sklepa. Stejně se dneska sní.

~~~

Ten šátek v kostele byl její. Přesně takový mívala v časech, kdy ještě byla původní Andreou. Sehnula se pro něj, ale pak se lekla. Důkladně se rozhlídla. Krade v kostele! Váhavě šátek pohládila. Také tenhle byl z pravého hedvábí. Sevřela látku v dlaních. Dostala strach, že by tu jeho majitelka mohla ještě být. Váhavě si šátek přiložila k obličeji. Ucítila známou vůni.

Vzhlédla. Ve stropě kostela spatřila na okamžik díru. Stal se zázrak. Došlo tu k nanebevzetí nějaké ženské.

~~~

Sestoupit do sklepa se ale přece jen trochu bála. Rozsvítila. Telefonovala, to pomáhá.

„Nemůžeš bejt aspoň u toho táty včas?“

„Klid, mami. Už jsem tady.“

„Jakou má táta náladu?“

„Báječnou. Jedinej, kdo furt prudí, seš ty, mami.“

„Hm. Díky.“

„Promiň. Hezky si to tam užijte. A nedělej si starosti, táta je v pohodě.“

Za hysterku byla ona, jako vždycky, na tom si Dušan dával záležet. Ale co.

Ve sklepě žádný vrah nečekal, snad se sem nedostane sousedovic kočka a nesežere všechno.

Podívala se na to ohromné množství mrtvých zvířecích těl. Šťastně zabitá zvířata. Šťastné kecy. Ale jo, začínala se těšit na večer.

Telefon. Měla by ho vypnout. Což nemůže. Co kdyby bloudivili? Co kdyby Dušan... Co kdyby. Tak trochu doufala, že ve sklepě není signál.

„Asi mě zabiješ.“

Těmito slovy ovšem Kateřina začínala každý druhý telefonát.

„Asi jo. Kde seš?!“

„U Pavlíčků.“

„U koho že?“

„U pana Pavlíčka, farmáře.“

„Máš bejt tady!“

„Sklízej brambory.“

„A?“

„Rozbilo se jim auto, tak jsem k nim zajela svojí dodávkou.“

„Mělas bejt tady! Slíbilas, že mi pomůžeš.“

„Promiň.“

„Zbláznila ses?!“

„Ne, jen miluju svou práci. Nezlob se, prosím tě. To zvládneš. Vždyť jde jen o to rozpálit gril a hodit na něj maso.“

„A ustlat dvacet postelí.“

„Proč dvacet?“

„Tolik lidí se ti ozvalo, ne?“

„Zapoměla jsem ti říct, že se sedum omluvilo... ano, paní Pavlíčková, už běžím.“

„Tak fajn, povlíknu jen třináct. Ale kdo to všechno sežere?“

„Třináct lidí je dost.“

„Hm. Jak poznám, kdo je kdo?“

„Už jsem u vás, paní Pavlíčková...“

„Kterejch třináct? O čem se s nima mám bavit?“

Telefon ovšem ohluchl.

Zvláštní bylo, že zůstala naprosto klidná, vlastně se toho až lekla. Protože... ano... trčela sama ve sklepě s pěti kily prasete a bylo jí nádherně. Jen kdyby si tak dokázala vybatvit i jména dalších spolužáků kromě těch pěti, které občas potkává.

Když nahoře zametla a vyvětrala, pustila se do povlíkání postelí. Sálala energií.

~~~

Zabořila nos do šátku. Takhle mohla vonět jen Panna Maria. Zázrakem. Také Andrea se dřív voněla Miraclem. Když ještě měla své peníze. Když si ještě nemusela o každou korunu říkat Dušanovi a každé vydání mu zdůvodnit. Než přestala pracovat, než spadla klec. Proto dostala dárek. Než Panenka vylítla dírou ve střeše na nebesa, dala Andree dárek. Její

vlastní šátek. Právě ten, který tak nutně potřebovala. Už si vzpomněla.

„Aby vždycky hodná byla, Pánu Bohu se líbila,“ zašeptala dětsky naivní slova. Naivita je důležitá. Andrea ji ztratila.

~~~

Byl to šílený nápad uspořádat třídní sraz po třiceti letech od maturity zrovna u nich na chalupě, ale sama to Káča nabídla. Probíhalo to jako vždycky, Káča dostala báječný nápad a cíleně ji zblblá. To dělala od gymplu. Andrea se chopila organizace, pilně makala, Káča jí šéfovala a pak se vyťahovala. V tomto směru byly sehraná dvojka, Andrea už si zvykla, a navíc Kateřina byla kámoška na život a na smrt, taková ta od dětství, co se neopouští, co se miluje navždycky a víc než všichni muži.

„Chlapi připlouvají a odplouvají, my dvě zůstáváme,“ pravila, když se spolu po krátké pauze znovu potkaly a Káča se zrovna čerstvě rozvedla se svým prvním manželem.

~~~

Ještě vytře na půdě a odnáší tam deky. Ale jak určí, kdo bude spát v ložnicích a kdo na půdě, jí zatím nebylo vůbec jasné. Snad se ti cizí lidé nějak domluví.

~~~

Pomalou jí docházelo, co Kateřina způsobila. Nechala ji samotnou na vlastní chalupě, napospas bandě neznámých lidí. Uběhlo třicet let! To je bez mála třetina století. Andrea si nevybavovala jejich obličeje ani jména. Měla by utéct.

Místo toho zapálila gril. Tak za hodinu se začnou trousit. Asi deset z nich tu kdysi bylo, asi sedm sem jezdívalo opakovaně, dělávaly se tady velké mejdany, vždycky se tady všichni ožrali a pozvraceli celou zahradu.

Ještě že koupila neekologický pevný podpalovač. Káča by jí vynadala, ale sklízí brambory. Andrey se začala zmocňovat panika. Co když budou strašný? Můžou to být rasisti, sadisti, komunisti! Ne, to snad ne! Chodili přece do čtvrté Cé!

„Jak se máš, mámo?“ zeptal se, sotva telefon zvedla.

„Hezky.“

„Už přijeli?“

„Zatím jen tři.“

„Kteří?“

„Neznáš je.“

„A ty snad jo?“

Dušanovi se vrátila jeho oblíbená rýpavost, muselo mu být líp.

~~~~

Když si s Káčou vytáhly maturitní fotku třídy, daly společně dohromady asi polovinu jmen (s ostatními jim později pomohl Péťa, se kterým udržovaly občasné styky). Spojení většinou našly snadno, v době googlu a facebooku nebyl problém uspořádat třídní sraz. Nemohly najít jen Barona.

~~~~

Oheň se rozhořel a Andrea začala krájet maso na drobné plátky. Neměli tu gril v pravém slova smyslu, ale železný rožeň, který se postavil nad přímý plamen. Plátků nakrájela zatím jen pár, zbytek opečte vcelku a nechá ho na ohni dlouho. Polévala maso rozpuštěným máslem s olivovým olejem s bylinkami.

Mobil v kapse se znovu rozdrnčel. Asi některý bloudící spolužák. Na displeji ovšem zablikala Kateřina.

„Takže přijedeš?“ vyhrkla Andrea.

„Bohužel ne. Fakt to nedám. Pořád sklízím v Podkrkonoší.“

„Víš, že mě štveš?“

„Promiň...“

„Nechalas mě ve štychu!“

„V jakým štychu!? Bude to úžasný, uvidíš. Závidím ti. Kdo už dorazil?“

„Nikdo.“

„Kecáš!“

„Ne.“

„Je teprv chvíli po šestý. Mají trochu zpoždění.“

„Hm.“

„Zapomněla jsem ti říct něco báječného.“

Andrea vyčkávala. Něco báječného jí Káča s přestávkami zvěstuje už třicet let.

„Našla jsem Barona.“

Andrea mlčela.

„Ani se nezeptáš jak?“

„Ne.“

„Přemejšlej trochu!“

„Nechce se mi.“

„Zadala jsem na facebooku jméno Baron.“

„Aha.“ Dala si záležet, aby působila absolutně nevzrušeně.

„Včera mi odpověděl. Moc vás všechny zdraví.“

„Vyřídím.“

Nezeptala se, jestli se o ní zmínil... Rozloučila se.

Stane se něco, když sní jednu tu kotletu? Je to slušné? Pustila se do ní. S provensálskou hořčicí a rajčetem chutnala výtečně.

Podívala se na hodinky. Bylo skoro sedm. Cinkla jí esem-enska.

Moc se omlouvám, ale nedorazím. Onemocnělo mi dítě.
Lenka Váňová.

A další.